

Ποιήματα [Βασίλη Ι. Γεργατσούλη](#). Δημοσιεύτηκαν ως φιλική συμμετοχή στο βιβλίο του Βαγγέλη Γεργατσούλη, «Τραγουδώντας και σατιρίζοντας την Κάρπαθο», 1997. Το πρώτο στις σ. 10-11, το δεύτερο στη σ. 34.

ΚΑΛΩΣ ΟΡΙΣΑΤΕ ΣΤΗΝ ΚΑΡΠΑΘΟ

Το πλοίο λύνει βιαστικό και ξεκινάει
βάφει τη θάλασσα λευκή και την ξορκίζει.
Η ακτή στο βάθος μες στη θλίψη της βουτάει
και μες στο ηλιόφως ο ορίζοντας γυαλίζει.

Γυναίκα ανάσκελη η θάλασσα ξαπλώνει
περνούν τα κύματα και φεύγουν ένα-ένα.
Σαν επιβήτορας το πλοίο την αυλακώνει
εκείνη όμως μένει αιώνια παρθένα.

Πιο κει, δυο ναύτες μες στα γράσα βουτηγμένοι
τα παλαμάρια μια κουλούρα στην κουβέρτα.
Συνέχεια τρώει μια παχουλή ...μα δε χορταίνει
και δυο παιδάκια τρέχουν όλο σούρτα-φέρτα.

Ο ήλιος πάνω μεθυσμένος μας κοιτάζει
σωσίβιες λέμβοι κρεμασμένες σαν χταπόδια.
Ένα μωρό στο καροτσάκι του νυστάζει
και δυο γερόντια ροχαλίζουνε σαν βόδια.

Απόψε η θάλασσα γλυκιά-γλυκιά σαν χάδι
σκοντάφτει ο ήλιος και βυθίζεται στη δύση.
Πίσ' απ' την πρύμνη τα γλαρόπουλα κοπάδι
κι η νύχτα φτάνει στα πελάη να κυβερνήσει.

Γλυκά γλιστρά μες στο σκοτάδι το καράβι
κάποια λικνίσματα ελαφρά μας νανουρίζουν

μια πολιτεία στον ορίζοντα ανάβει
κι είναι τα φώτα της διαμάντια που γυαλίζουν.

Το πλοίο φτάνει, ρίχνει άγκυρα και δένει.
Ο κόσμος βγαίνει σαν μια άτακτη αγέλη.
Μια επιγραφή στον άσπρο τοίχο είναι γραμμένη:
«Καλώς ορίσατε στην Κάρπαθο» αναγγέλλει.

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Φεύγει το πλοίο της γραμμής για τον Περαιά·
πίσω η ακτή σαν γλαροπούλι ξεμακραίνει·
δικοτυλήδονη η καρδιά μου, μοιρασμένη,
μισή εδώ ... η άλλη μισή στην προκυμαία.

Γαλάζια η θάλασσα απλώνεται μπροστά μου·
πίσω στο βάθος λαμπιρίζουν τ' ακρογιάλια·
τον γκρίζο βράχο ατενίζω με τα κιάλια
και ψάχνω τόπο ν' ακουμπήσω την καρδιά μου.

Στο βάθος σβήνει σαν κουκίδα το νησί μου·
παίζει παιχνίδια με τα κύματα ένας φάρος·
φτεροκοπά η καρδιά μου, ελεύθερη σαν γλάρος
κι ας έχει γίνει το καράβι η φυλακή μου.

25 Αυγούστου 1996
(Επιστροφή από την Κάρπαθο)